

Sag C-454/23

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Indgivet den:

18. juli 2023

Forelæggende ret:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostrasias (Cypern)

Afgørelse af:

19. juni 2023

Sagsøger:

K.A.M.

Sagsøgt:

Republikken Cypern

Hovedsagens genstand

Sagsøgeren i hovedsagen har med søgsmålet anfægtet den afgørelse, der blev truffet af Anatheoritikis Archis Prosfygon (Flygtningekontrolmyndigheden, Cypern) den 30. juli 2019 om afslag på sagsøgerens administrative klage over den afgørelse, der blev truffet af Ypiresia Asylous (Asyltjenesten, Cypern) den 12. april 2019 om tilbagekaldelse af den flygtningestatus, som sidstnævnte havde tildelt sagsøgeren.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95 i lyset af den primære EU-ret og folkeretten – Artikel 267 TEUF

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal bestemmelserne i artikel 14, stk. 4, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder

for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), der fastsætter, at flygtningestatus kan tilbagekaldes, når der er rimelig grund til at anse den pågældende for en person, der udgør en fare for sikkerheden i beskyttelsesstaten i lyset af artikel 78, stk. 1, TEUF, Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling og artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder vedrørende asylret fortolkes således, at de tillader tilbagekaldelse af flygtningestatus som følge af en tidligere adfærd eller påståede handlinger, som dels er begået af flygtningen inden vedkommendes indrejse til beskyttelseslandet, dels er begået uden for beskyttelseslandet, og som ikke falder ind under en sådan adfærd, der udgør grund til udelukkelse fra flygtningestatus i medfør af bestemmelserne i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit F, og artikel 12 i direktivet 2011/95, der udtømmende fastlægger de grunde, der kan føre til, at en person udelukkes fra at blive anerkendt som flygtning?

2) Såfremt det [første spørgsmål] besvares bekræftende: Er artikel 14, stk. 4, litra a), således fortolket, forenelig med chartrets artikel 18 og artikel 78, stk. 1, TEUF, der bl.a. foreskriver, at den afledte [EU-]ret skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen, hvis udelukkelsesbestemmelse i artikel 1F er udtømmende formuleret og skal fortolkes restriktivt?

3) Hvordan skal begrebet »fare for sikkerheden i [medlemsstaten]« fortolkes i forbindelse med anvendelsen af artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95/EU i lyset af den ekstraordinært høje standard for det samme begreb, der er fastsat i Genèvekonventionens artikel 33, stk. 2, og de alvorlige konsekvenser for den flygtning, hvis status tilbagekaldes, og kan denne artikel navnlig omfatte en vurdering af faren i forhold til påståede handlinger eller en adfærd, der går forud for indreisen i beskyttelseslandet? Kan begrebet »fare for sikkerheden i [medlemsstaten]« i forbindelse med anvendelsen af artikel 14, stk. 4, litra [a)], i direktiv 2011/95/EU omfatte handlinger eller adfærd fra flygtnings side, som ikke har fundet sted i denne stat?

Anførte folkeretlige bestemmelser

Konventionen om flygtnings retsstilling, som blev undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (herefter »Genèvekonventionen«): Artikel 1, afsnit F

Relevante EU-retlige bestemmelser og Domstolens praksis

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde: Artikel 78, stk. 1.

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«): Artikel 18.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (EUT 2013, L 180, s. 60): 49. og 50. betragtning samt artikel 2, litra o).

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9): Artikel 12, stk. 2, og artikel 14, stk. 4.

Dom af 9 november 2010, B og D (C-57/09 og C-101/09, EU:C:2010:661); af 4. april 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255); af 14. maj 2019, M m.fl. (Tilbagekaldelse af flygtningestatus) (C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403); af 6. oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl. (C-511/18, C-512/18 og C-520/18, EU:C:2020:791); af 6. oktober 2021, W.Ż (Afdelingen for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager ved den øverste domstol – udnævnelse) – Nomina) (C- 487/19, EU:C:2021:798), og af 22. september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság m.fl. (C- 159/21, EU:C:2022:708).

Anførte nationale forskrifter

O peri Prosfygon Nomos tou 2000 (lov om flygtninge, 2000 (L. 6(I)/2000)): Artikel 6A, stk. 1, 1A og 2

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Den 29. december 2018 indrejste sagsøgeren ulovligt på Republikken Cyperns område gennem de besatte områder. Den 10. januar 2019 ansøgte han om tildeling af international beskyttelsesstatus. Den 18. januar og den 20. marts 2019 blev der gennemført interviews med sagsøgeren med henblik på at undersøge hans ansøgning, mens han var frihedsberøvet.
- 2 Den 28. januar 2019 sendte Grafeio Katapolemisis tis Tromokratias (Kontoret for Terrorbekæmpelse (Cypern)) en fortrolig skrivelse til asyltjenesten (Cypern), hvori det blev påpeget, at sagsøgeren var farlig.
- 3 Efter afslutningen af undersøgelsen af ansøgerens ansøgning besluttede asyltjenesten at tildele ham flygtningestatus. Hans ansøgning blev imidlertid afvist af chefen for asyltjenesten på grundlag af flygtningelovens artikel 6A, stk. 1, litra c), ifølge hvilken »flygtningestatus skal tilbagekaldes, når den øverste embedsmand [...] finder, at den pågældende person med rimelig grund udgør en fare for republikkens sikkerhed«.
- 4 Asyltjenestens afgørelse indeholder især en detaljeret redegørelse for de argumenter, som ansøgeren fremførte i alle faser af sin asylansøgning, og som var

opdelt i tre væsentlige faktiske omstændigheder, nemlig, at: (i) sagsøgeren er marokkansk statsborger; (ii) han er ateist; (iii) hans påståede frygt for forfølgelse, hvis han sendes tilbage til Marokko på grund af sin status som ateist.

- 5 Efter at have vurderet sagsøgerens personlige troværdighed og foretaget en uafhængig undersøgelse for at indhente oplysninger om situationen i Marokko med hensyn til religiøse anliggender og behandlingen af ateister og andre mindretal i samfundet tog asyltjenesten sagsøgerens argumenter om samtlige faktiske omstændigheder til følge.
- 6 Under henvisning til flygtningelovens artikel 6A, stk. 1, litra c), og under hensyntagen til skrivelserne fra Tmima Archeiou Plithysmou kai Metanastefsis (Afdelingen for Folke- og Indvandringsregisteret) og fra Tmima Katapolemisis Egklimatos (Afdelingen for terrorbekæmpelse), hvori sagsøgeren beskrives som en person, der anses for at være til fare for det cypriotiske samfund og for republikkens sikkerhed, besluttede asyltjenesten imidlertid at tilbagekalde sagsøgerens flygtningestatus.
- 7 Asyltjenestens skrivelse om afslag på sagsøgerens ansøgning blev meddelt ham den 16. april 2019.
- 8 Sagsøgeren indgav en administrativ klage til Anatheoritiki Archi Prosfygon (Myndigheden til screening af flygtninge, Cypern), som den 30. juli 2019 traf en afgørelse, der bekræftede asyltjenestens afgørelse og konkluderede, at sagsøgeren havde godtgjort, at han opfyldte de nødvendige betingelser for tildeling af flygtningestatus af religiøse grunde. I betragtning af, at sagsøgeren anses for at udgøre en fare for det cypriotiske samfund og for republikkens sikkerhed, fandt denne myndighed imidlertid, at han ikke kunne få tildelt flygtningestatus og at hans flygtningestatus derfor skulle tilbagekaldes i overensstemmelse med flygtningelovens artikel 6A, stk. 1, litra c), og artikel 6A, stk. 1.
- 9 Den 14. oktober 2019 anlagde ansøgeren sag ved Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (forvaltningsdomstol for international beskyttelse, Cypern) med påstand om annullation af den ovennævnte afgørelse fra Myndigheden til screening af flygtninge.
- 10 Sagsøgeren, der var frihedsberøvet, blev løsladt den 24. februar 2020, efter at hans anmodning om privilegeret habeas corpus var blevet imødekommet af Anotato Dikastirio (øverste domstol, Cypern).
- 11 Den 21. april 2021 indgav sagsøgerens advokat en anmodning om, at Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF blev anmodet om at besvare en række præjudicielle spørgsmål, som fremgår af bilaget til denne anmodning.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 12 Sagsøgerens principale anbringende er, at Domstolen bør forelægges et spørgsmål med henblik på afgøre, om bestemmelserne i artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95, som fastsætter, at flygtningestatus kan tilbagekaldes, når der er rimelig grund til at anse den pågældende for en person, der udgør en fare for sikkerheden i beskyttelsesstaten, skal fortolkes således, at de tillader tilbagekaldelse af flygtningestatus i forhold til tidligere adfærd eller påståede handlinger, som er begået af flygtningen før hans eller hendes indrejse i beskyttelseslandet, som er begået uden for beskyttelseslandet og som ikke falder ind under en sådan adfærd, der udgør grund til udelukkelse fra flygtningestatus og heller ikke er omfattet af Genèvekonventionens artikel 33, eftersom den pågældende adfærd fandt sted inden indreisen i beskyttelseslandet.
- 13 Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, opstår spørgsmålet, om denne fortolkning udvider den udtømmende liste over tilfælde, hvor udelukkelse fra flygtningestatus er tilladt i henhold til Genèvekonventionen.
- 14 Republikken Cypern har ved asyltjenesten (herefter: »sagsøgte«) nedlagt påstand om, at ansøgningen skal afvises. Sagsøgte har hævdet, at ingen af betingelserne i artikel 267 TEUF for at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål er opfyldt, og navnlig ikke betingelsen om, at der skal være rejst et spørgsmål under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres.
- 15 Sagsøgte har gjort gældende, at artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95 er utvetydig, og at direktivets artikel 14, stk. 5, under alle omstændigheder finder anvendelse i den foreliggende sag. Flygtningelovens artikel 6A er desuden blevet harmoniseret med ovennævnte direktiv, og bestemmelsen gør det muligt at tilbagekalde en ansøgers flygtningestatus under behandlingen af vedkommendes ansøgning om international beskyttelse. Endelig har sagsøgte gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan anmode Domstolen om at undersøge afledt ret i henhold til folkeretten, men alene i henhold til traktaterne og primærretten.
- 16 Sagsøgte har derudover gjort gældende, at begrebet »fare for sikkerheden i [medlemsstaten]« er blevet fortolket i EU-retten, og at spørgsmål om national sikkerhed henhører under medlemsstaternes enekompetence.
- 17 Sagsøgte har endvidere anført, at sagsøgeren med sin anmodning ønsker at få prøvet spørgsmål vedrørende foreneligheden af national ret med EU-retten, hvilket ikke henhører under Domstolens kompetence.
- 18 Det gøres ligeledes gældende, at den undersøgelse af EU-rettens forenelighed med Genèvekonventionen, der er genstand for det andet præjudicielle spørgsmål, falder uden for anvendelsesområdet for artikel 78 TEUF, og at det tredje præjudicielle spørgsmål er irrelevant for den foreliggende tvist.

- 19 Sagsøgte har endvidere fremhævet, at eftersom der foreligger retspraksis vedrørende fortolkningen af den omhandlede EU-retlige bestemmelse, er den forelæggende ret ikke forpligtet til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, idet dette vil forsinke sagens behandling og en korrekt retspleje.
- 20 Sagsøgeren har fremhævet, at selv om den forelæggende ret ganske vist har en vis skønsmargen, er det nødvendigt at forelægge de præjudicielle spørgsmål for, at den kan træffe afgørelse, navnlig for så vidt angår fortolkningen af bestemmelserne i direktiv 2011/95 i lyset af bestemmelserne i TEUF og Genèvekonventionen, henset til at sidstnævnte udgør grundlaget for hele den fælles europæiske asylpolitik.
- 21 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at betingelsen om, at »der skal være rejst et spørgsmål under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres«, vedrører tilfælde, hvor en domstol, hvis afgørelse ikke kan appelleres, er forpligtet til at forelægge et præjudicielt spørgsmål, og ikke tilfælde, hvor der kan anmodes om en præjudiciel afgørelse som i det foreliggende tilfælde. Sagsøgeren har ligeledes udtalt, at »det [...] tilkommer Domstolen at forsyne den nationale ret, der har anmodet den om en præjudiciel afgørelse, med de under EU-retten henhørende fortolkningsbidrag, som kan være nødvendige for afgørelsen af tvisten i hovedsagen, idet den herved tager hensyn til de oplysninger, som fremgår af forelæggelsesafgørelsen, vedrørende den nationale ret, som finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, og dennes faktiske omstændigheder« (dom af 6.10.2021, W.Ż (Afdelingen for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager ved den øverste domstol – udnævnelse), C-487/19, EU:C:2021:798, præmis 78).
- 22 Sagsøgeren har endvidere i relation til sagsøgtes argument om, at formålet med det andet spørgsmål er at undersøge, om EU-retten er forenelig med Genèvekonventionen, gjort gældende, at artikel 78, stk. 1, TEUF i sig selv bestemmer, at den fælles asylpolitik skal være forenelig med Genèvekonventionen. Sagsøgeren har endvidere henvist til den relevante retspraksis fra Domstolen (dom af 14.5.2019, M og X (Tilbagekaldelse af flygtningestatus), C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403), hvori Domstolen delvis udtalte sig om, hvorvidt direktiv 2011/95/EU er forenelig med Genèvekonventionen. Det skal endvidere fremhæves, at de omhandlede præjudicielle spørgsmål har til formål at fortolke EU-retten og ikke national ret eller den nationale rets forenelighed med EU-retten.
- 23 Med hensyn til begrebet »fare for sikkerheden i [medlemsstaten]« har sagsøgeren gjort gældende, at Domstolen faktisk har fortolket dette begreb ved flere lejligheder, men altid i lyset af omstændighederne og kendsgerningerne i hver enkelt sag, og at der derfor fortsat er en fortolkningsmæssig lakune med hensyn til rækkevidden af artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95. Sagsøgeren har derudover henvist til, at sagsøgtes påstande om, at det pågældende begreb på den ene side henhører under medlemsstaternes enekompetence og på den anden side allerede er blevet fortolket i EU-retten er behæftet med selvmodsigelser.

- 24 Som svar herpå har sagsøgte gjort gældende, at Genèvekonventionens artikel 33 ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, eftersom der ikke er truffet nogen udvisningsafgørelse mod sagsøgeren og han fortsat har ret til ophold, indtil resultatet af hans søgsmål foreligger, hvorfor det følgelig er irrelevant at vurdere denne artikels forenelighed med artikel 14, stk. 4, litra a), i direktiv 2011/95.
- 25 Sagsøgte har endvidere gjort gældende, at der findes praksis fra Domstolen, som har fastslået foreneligheden af retten til tilbagekaldelse af international beskyttelsesstatus, og om hvorvidt en sådan tilbagekaldelse udgør en tilsidesættelse af Genèvekonventionen, og samtidigt henvist til Domstolens praksis til støtte og begrundelse for sin holdning. Hvad angår begrebet »fare for sikkerheden i [medlemsstaten]« har sagsøgte på den ene side henvist til dom af 4. april 2017 (Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255) og til generaladvokat M. Szpunars forslag til afgørelse i sag Fahimian (C-544/15, EU:C:2016:908, punkt 47-79), og på den anden side til dom af 14. maj 2019, M m.fl. (Tilbagekaldelse af flygtningestatus) (C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403, præmis 105-112), til støtte for sin holdning om, at Genèvekonventionens artikel 33 ikke er i strid med afledt ret, og i forlængelse heraf med primær ret. Sagsøgte har endvidere henvist til generaladvokat M. Wathlets forslag til afgørelse i de forenede sager M m.fl. (C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2018:486, punkt 95-103), vedrørende spørgsmålet om foreneligheden af artikel 14, stk. 4, i direktiv 2011/95 med chartrets artikel 18 og artikel 78, stk. 1, TEUF.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 26 Ifølge den forelæggende ret er parterne enige om, at de omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen om at tilbagekalde sagsøgerens flygtningestatus, var baseret på beviser, der godtgjorde, at sagsøgeren havde udvist en adfærd og/eller begået visse handlinger, inden han indrejste i republikken.
- 27 Den forelæggende ret har taget hensyn til den praksis fra Domstolen, som sagsøgeren har henvist til, og som efter den forelæggende rets opfattelse viser, at lignende spørgsmål er blevet rejst i andre sager, men at de specifikke spørgsmål, der er rejst i hovedsagen, aldrig er blevet besvaret.
- 28 Den forelæggende ret har navnlig henvist til Domstolens dom af 14. maj 2019, M m.fl. (Tilbagekaldelse af flygtningestatus) (C-391/16, C-77/17 og C-78/17, EU:C:2019:403). De forelæggende retter havde spurgt Domstolen om, hvorvidt de bestemmelser i direktiv 2011/95, der giver medlemsstaterne mulighed for at tilbagekalde eller afslå at tildele flygtningestatus, udgør ophørs- og udelukkelsesgrunde, som ikke er omfattet af Genèvekonventionen. Domstolen blev spurgt, om de anfægtede bestemmelser i direktiv 2011/95 er gyldige i lyset af bestemmelserne i chartret og TEUF, hvorefter Unionens asylpolitik skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen.
- 29 Domstolen fastslog, at bestemmelserne i direktiv 2011/95 om tilbagekaldelse af flygtningestatus eller afslag på tildeling heraf ud fra hensyn til den nationale

sikkerhed og samfundet i værtsmedlemsstaten er gyldige. Domstolen fremhævede, at tilbagekaldelse og afslag på tildeling af flygtningestatus ikke bevirker, at en person, der har en velbegrundet frygt for forfølgelse i den pågældendes hjemland, fratages hverken flygtningestatus eller de rettigheder, som Genèvekonventionen tillægger denne status, hvilket tyder på, at der skal sondres mellem begrebet »flygtningestatus« i Genèvekonventionens forstand og begrebet »flygtningestatus« som defineret i direktiv 2011/95.

- 30 I denne dom fastslog Domstolen først og fremmest, at selv om direktiv 2011/95 etablerer en fælles europæisk ordning for beskyttelse af flygtninge, er det ikke desto mindre baseret på Genèvekonventionen og har til formål at sikre fuld overholdelse af denne konvention. I denne forbindelse gjorde Domstolen det klart, at hvis en tredjelandstatsborger eller statsløs har en velbegrundet frygt for at blive forfulgt i sit hjem- eller bopælslandet, skal vedkommende anerkendes som flygtning i henhold til direktiv 2011/95 og Genèvekonventionen, uanset om den pågældende er formelt anerkendt som flygtning i henhold til direktiv 2011/95 eller ej. Domstolen fastslog i denne henseende, dels at i direktiv 2011/95 defineres »flygtningestatus« som en medlemsstats anerkendelse, dels at en sådan anerkendelse er rent deklaratorisk og ikke afgørende for, om en person har egenskab af flygtning.
- 31 Domstolen påpegede dernæst, at de grunde til tilbagekaldelse og afslag på flygtningestatus, der er fastsat i direktivet, svarer til de grunde, der i henhold til Genèvekonventionen tillader udvisning af en flygtning. Domstolen fremhævede, at selv om anvendelsen af Genèvekonventionen i tilfælde, hvor betingelserne for at påberåbe sig de oven for nævnte grunde er opfyldt, kan fratage en flygtning den beskyttelse, som følger af princippet om non-refoulement til et land, hvor hans liv eller frihed ville være truet, skal direktivet fortolkes og anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med de rettigheder, der er nedfældet i chartret, og som udelukker enhver mulighed for udvisning til et sådant land. Under disse omstændigheder fastslog Domstolen, at for så vidt som direktiv 2011/95 med henblik på at opretholde sikkerheden i værtsmedlemsstaten fastsætter en mulighed for, at denne medlemsstat kan tilbagekalde en flygtningestatus, eller afslå at tildele en sådan status, mens Genèvekonventionen for sit vedkommende tillader udvisning af en flygtning til et land, hvor den pågældendes liv eller frihed ville være truet, fastsætter EU-retten en international beskyttelse af de berørte flygtninge, der er mere vidtgående end den beskyttelse, som er sikret ved nævnte konvention.
- 32 Domstolen fastslog også, at tilbagekaldelse af eller afslag på flygtningestatus ikke bevirker, at en person, der har en velbegrundet frygt for forfølgelse i sit hjemland, fratages eller mister sin flygtningestatus. Selv om den pågældende person ikke opnår eller ophører med at have adgang til alle de rettigheder og fordele, som direktivet tillægger personer med flygtningestatus, opnår eller bevarer vedkommende ikke desto mindre adgang til visse rettigheder i henhold til Genèvekonventionen. Domstolen konkluderede dermed, at bestemmelserne i det

pågældende direktiv er forenelige med Genèvekonventionen og de bestemmelser i chartret og TEUF, der kræver iagttagelse af denne konvention.

- 33 Den forelæggende ret har navnlig henvist til præmis 79, 80, 81 og 93 i den nævnte dom.
- 34 I dom af 9. november 2010, B og D. (C-57/09 og C-101/09, EU:C:2010:661), fastslog Domstolen, at grundene til udelukkelse fra flygtningestatus i den pågældende sag [artikel 12, stk. 2, litra b) og c)] skulle fortolkes som værende et resultat af handlinger, der er begået i fortiden, og bemærkede, at enhver fare, som en flygtning aktuelt måtte udgøre for den pågældende medlemsstat, kan tages i betragtning, ikke i henhold til artikel 12, stk. 2, men alene i henhold til artikel 14, stk. 4, eller artikel 21, stk. 2.
- 35 Den forelæggende ret har navnlig henvist til denne doms præmis 100-105.
- 36 På baggrund af ovenstående finder den forelæggende ret, at det er nødvendigt at forelægge Domstolen de ovenstående præjudicielle spørgsmål.

ARBEJDSDOKUMENT